

DIRECTIVA CONSILIULUI
din 3 octombrie 1989
privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire
la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune

(89/552/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 57 alineatul (2) și articolul 66,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

în cooperare cu Parlamentul European ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât obiectivele Comunității stabilite de tratat prevăd crearea unei uniuni tot mai strânse între popoarele Europei, încurajând relații tot mai apropiate între statele membre ale Comunității, asigurând progresul economic și social al acestora prin acțiune comună menită să înlăture barierele care separă Europa, încurajând îmbunătățirea constantă a condițiilor de viață ale popoarelor sale, precum și menținerea și consolidarea păcii și libertății;

întrucât tratatul prevede crearea unei piețe comune, inclusiv eliminarea obstacolelor existente între statele membre în calea liberei circulații a serviciilor și instituirea unui sistem care să împiedice denaturarea competiției în interiorul pieței comune;

întrucât difuzarea transfrontalieră realizată prin intermediul difuzorilor tehnologii este un mijloc de atingere a obiectivelor Comunității; întrucât se recomandă adoptarea unor măsuri care să permită și să asigure tranziția de la piețele naționale la producția

comună de programe, precum și la piața comună de distribuție a acestora și să creeze condiții care să favorizeze concurența loială, fără să aducă atingere rolului de interes public jucat de serviciile de televiziune;

întrucât Consiliul Europei adoptă Convenția europeană privind televiziunea transfrontalieră;

întrucât tratatul prevede elaborarea de directive cu privire la coroborarea de prevederi, pentru a facilita activitatea persoanelor care desfășoară activități independente;

întrucât difuzarea programelor de televiziune constituie, în împrejurări normale, un serviciu în înțelesul tratatului;

întrucât tratatul prevede libera circulație a tuturor serviciilor care sunt în mod normal plătite, fără excluderi determinate de conținutul cultural sau de alte criterii de conținut și fără a impune restricții resortisanților statelor membre rezidenți într-o țară a Comunității alta decât cea a persoanelor cărora li se adresează serviciile respective;

întrucât acest drept, care se aplică difuzării și distribuției serviciilor de televiziune, reprezintă în același timp manifestarea specifică în legislația comunitară a unui principiu mai general, respectiv libertatea de exprimare, consacrat de articolul 10 alineatul (1) al Convenției pentru protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, ratificată de către toate statele membre; întrucât din acest motiv emiterea de directive privind difuzarea și distribuția programelor de televiziune trebuie să asigure libera circulație a acestora în lumina articolului în cauză și numai sub rezerva limitelor stabilite prin tratat la articolul 10 alineatul (2) și la articolul 56 alineatul (1);

⁽¹⁾ JO C 179, 17.7.1986, p. 4.

⁽²⁾ JO C 49, 22.2.1988, p. 53 și JO C 158, 26.6.1989.

⁽³⁾ JO C 232, 31.8.1987, p. 29.

întrucât actele cu putere de lege și actele administrative din statele membre, cu privire la desfășurarea unor activități cum ar fi difuzarea de programe de televiziune și la operatorii de cablu, conțin neconcordanțe, unele dintre acestea putând aduce atingere liberei circulații a programelor difuzate în interiorul Comunității și putând denatura concurența în interiorul pieței comune;

întrucât toate aceste restricții asupra libertății de prestare a serviciilor de difuzare în interiorul Comunității trebuie eliminate în temeiul tratatului;

întrucât eliminarea trebuie însoțită de coordonarea legislației aplicabile; întrucât scopul coordonării trebuie să fie facilitarea desfășurării activităților profesionale din acest domeniu și într-un sens mai general, libera circulație a informațiilor și ideilor în interiorul Comunității;

întrucât, în consecință, este necesar și suficient ca toate activitățile legate de difuzarea de programe să respecte legislația statelor membre care reglementează această activitate;

întrucât prezenta directivă stabilește reglementările minimale necesare în vederea asigurării libertății de transmisie în difuzarea de programe; întrucât, în consecință, nu afectează responsabilitatea statelor membre și ale autorităților acestora cu privire la organizarea – inclusiv sistemele de acordare a licențelor de emisie, de autorizare administrativă și impozitare – finanțarea și conținutul programelor; întrucât, în consecință, nu se aduce atingere independenței evoluției culturale a statelor membre și păstrării diversității culturale în interiorul Comunității;

întrucât este necesar, în interiorul pieței comune, ca toate programele difuzate din interiorul Comunității pentru a fi recepționate tot în interiorul Comunității și în special cele destinate recepției într-un alt stat membru să respecte legislația statului membru originar, aplicabile programelor difuzate în scopul de a fi recepționate de către publicul din statul membru respectiv, precum și prevederile prezentei directive;

întrucât cerința ca statul membru originar să verifice respectarea legislației interne coroborate prin prezenta directivă este suficientă, din punctul de vedere al legislației comunitare, pentru a asigura libera circulație a transmisiilor televizate fără a necesita un control secundar din partea statelor membre receptoare, pe baza aceluiași principii; întrucât, cu toate acestea, statul membru receptor poate suspenda temporar, în mod excepțional și în anumite condiții, retransmisia programelor de televiziune difuzate;

întrucât este esențial pentru statele membre să asigure prevenirea oricărui act care s-ar putea dovedi potrivit liberei circulații a programelor de televiziune și liberului comerț cu programe de

televiziune sau care ar putea promova crearea de poziții dominante care să creeze restricții impuse pluralismului și libertății informației televizate, precum și întregului sector informațional;

întrucât prezenta directivă, fiind limitată în principal la reglementări privind difuzarea programelor de televiziune, nu aduce atingere actelor de armonizare a legislației comunitare prezente și viitoare, scopul său specific fiind satisfacerea cerințelor obligatorii privind protecția consumatorilor, corectitudinea tranzacțiilor comerciale și concurența loială;

întrucât coroborarea este cu toate acestea necesară pentru a facilita inițierea și desfășurarea activității de către persoane și industrii producătoare de programe având obiective culturale;

întrucât cerințele minimale privind toate programele de televiziune comunitare, publice și private pentru producțiile audiovizuale europene sunt un mijloc de promovare a producției, a producției independente și distribuției în industriile menționate anterior și sunt complementare altor instrumente deja existente sau care urmează a fi propuse în favoarea atingerii aceluiași obiectiv;

întrucât, în consecință, este important să fie promovate piețe cu o dimensiune suficient de mare pentru a permite producțiilor de televiziune din statele membre să își recupereze investițiile necesare nu numai prin stabilirea unor reglementări comune care să deschidă piețele naționale, ci și prin asigurarea pentru producțiile europene, acolo unde este posibil și prin mijloace adecvate, a unei proporții majoritare în cuprinsul programelor de televiziune ale tuturor statelor membre; întrucât, pentru a permite monitorizarea implementării acestor reglementări și atingerea obiectivelor, statele membre înaintează Comisiei un raport privind aplicarea proporțiilor rezervate operelor europene și producțiilor independente la care se face referire în prezenta directivă; întrucât, pentru calcularea acestor proporții, se recomandă luarea în considerare a situației specifice din Republica Elenă și Republica Portugheză; întrucât Comisia trebuie să informeze celelalte state membre asupra acestor rapoarte, care să fie însoțite, acolo unde este cazul, de un aviz care să ia în considerare cu precădere progresul înregistrat în comparație cu anii anteriori, proporția de premiere în cadrul programelor difuzate, circumstanțele specifice noilor posturi de emisie și situația specială a țărilor cu o capacitate redusă de producție audiovizuală sau cu limbi de circulație restrânsă;

întrucât în aceste scopuri termenul de „opere europene” se recomandă a fi definit fără a îngreuna posibilitatea statelor membre de a stabili o definiție mai detaliată cu privire la posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor, în conformitate cu articolul 3, alineatul (1), cu respectarea legislației comunitare și în spiritul obiectivelor prezentei directive;

întrucât găsierea unor instrumente și proceduri adecvate, în conformitate cu legislația comunitară, este importantă pentru a promova punerea în aplicare a acestor obiective din perspectiva adoptării unor măsuri adecvate, menite să încurajeze activitatea și dezvoltarea producției și distribuției audiovizuale europene, în special în țările cu o capacitate de producție redusă și cu limbi de circulație restrânsă;

întrucât planuri naționale de asistență pentru producțiile europene pot fi aplicate în măsura în care acestea se conformează legislației comunitare;

întrucât angajamentul în favoarea menținerii unei anumite proporții de programe difuzate rezervate producțiilor independente, realizate de producători independenți de posturile de televiziune, va stimula noi surse de producție de televiziune, mai ales crearea de întreprinderi mici și mijlocii; întrucât aceasta va oferi noi oportunități și posibilități de manifestare pentru marketingul talentelor creative din rândul profesiilor culturale și din domeniul cultural; întrucât definiția conceptului de producător independent de către statele membre trebuie să ia în considerare obiectivul enunțat anterior, acordând considerația cuvenită producătorilor de talie mică sau medie permițând autorizarea participării financiare prin intermediul coproducțiilor realizate în cooperare cu filiale ale organizațiilor de televiziune;

întrucât statele membre trebuie să adopte măsuri pentru a asigura scurgerea unei anumite perioade de timp între premiera unei opere în cinematografe și premiera acesteia la televiziune;

întrucât, pentru a permite o politică activă în sprijinul unei anumite limbi, statele membre își păstrează libertatea de a stabili reglementări mai detaliate sau mai stricte în special pe baza criteriilor de limbă, atâta timp cât reglementările respective sunt în conformitate cu legislația europeană și mai ales nu sunt aplicabile retransmisiei programelor difuzate originare din alte state membre;

întrucât, pentru a asigura protejarea completă și eficientă a intereselor consumatorilor în calitatea lor de public de televiziune, este esențial ca publicitatea prin televiziune să se conformeze unui număr de reglementări și standarde minimale și ca statele membre să își poată rezerva dreptul de a stabili reglementări mai detaliate sau mai stricte, iar în anumite împrejurări să stabilească condiții diferite pentru posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor;

întrucât statele membre, acordând considerația cuvenită legislației comunitare, în cazul programelor difuzate numai pe teritoriul național care nu pot fi recepționate, direct sau indirect, într-unul din statele membre, trebuie să aibă libertatea de a stabili condiții diferite pentru inserarea publicității și limite diferite ale volumului de publicitate pentru a sprijini programele respective;

întrucât este necesar să fie interzisă orice formă de publicitate prin televiziune care promovează țigările și alte produse din tutun, inclusiv publicitatea care, deși nu menționează direct produsul din

tutun, încearcă să eludeze interdicția folosind mărci, simboluri sau alte caracteristici distinctive ale produselor din tutun sau întreprinderi comerciale ale căror activități cunoscute sau principale includ producția sau vânzarea acestor produse;

întrucât este la fel de necesar să fie interzisă orice formă de publicitate prin televiziune pentru produse medicamentoase și tratamente medicale disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statele membre sub a căror jurisdicție se află postul de emisie și să fie introduse criterii stricte privind publicitatea prin televiziune a produselor alcoolice;

întrucât se are în vedere importanța tot mai mare a sponsorizării pentru finanțarea programelor trebuie stabilite reglementări adecvate în acest sens;

întrucât este printre altele necesar să fie introduse reglementări referitoare la programele de televiziune și la publicitatea prin televiziune care să protejeze dezvoltarea fizică, mentală și morală a minorilor;

întrucât, deși posturile de televiziune sunt în mod normal obligate să garanteze faptul că programele prezintă corect fapte și evenimente, totuși este important ca acestora să li se impună obligații specifice referitoare la dreptul la replică sau la despăgubirile echivalente, astfel încât orice persoană ale cărei interese legitime au fost lezate printr-o afirmație făcută în cadrul unui program de televiziune să își poată exercita efectiv acest drept sau să beneficieze de despăgubiri,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

Definiții

Articolul 1

În sensul prezentei directive:

- (a) „transmisie televizată” înseamnă transmisia inițială, prin cablu sau pe cale aeriană, inclusiv transmisia prin satelit, într-o formă codată sau necodată, a programelor de televiziune, în vederea recepționării acestora de către public. Aceasta include comunicarea programelor între diferite întreprinderi, în scopul transmiterii lor finale către public. Aceasta nu cuprinde serviciile de comunicații care asigură informații sau mesaje pe bază de cerere individuală, cum ar fi telexul, telecopierea, băncile de date electronice și alte servicii similare;
- (b) „publicitate televizată” înseamnă orice tip de anunț transmis de către o întreprindere publică sau privată în schimbul percepției unei sume de bani sau a unei forme de compensație similare, în legătură cu o tranzacție, activitate comercială, meșteșug sau profesie, pentru a promova furnizarea de bunuri și servicii, inclusiv proprietăți inamovibile, drepturi și obligații, transmisia făcându-se în schimbul percepției unei sume de bani.

Cu excepția motivelor enunțate la articolul 18, aceasta nu include ofertele directe adresate publicului privind vânzarea, cumpărarea sau închirierea de produse sau pentru prestarea de servicii în schimbul perceperii unei sume de bani;

- (c) „publicitate mascată” înseamnă reprezentarea prin cuvinte sau imagini a bunurilor, serviciilor, numelui, mărcii sau activității unui producător de bunuri sau furnizor de servicii în cadrul programelor, atunci când o astfel de reprezentare este introdusă în emisiune în scopuri publicitare și poate induce în eroare publicul cu privire la natura sa. Astfel de reprezentări se consideră intenționate mai ales atunci când se fac în schimbul perceperii unei sume de bani sau a unei forme de compensație similară;
- (d) „sponsorizare” înseamnă orice contribuție a unei întreprinderi publice sau private neangajate în activități de difuzare a programelor de televiziune sau în producția de opere audiovizuale, la finanțarea programelor de televiziune în vederea promovării numelui, mărcii, imaginii, activităților sau produselor sale.

CAPITOLUL II

Prevederi generale

Articolul 2

(1) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca toate emisiunile de televiziune transmise

- de către stațiile de emisie aflate sub jurisdicția sa sau
- de către posturile de televiziune care, deși nu se află sub jurisdicția nici unui stat membru, utilizează o frecvență sau o capacitate de satelit acordată de statul membru sau o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru

să respecte legislația în vigoare pe teritoriul său, aplicabilă emisiunilor adresate publicului.

(2) Statele membre garantează libertatea de recepție și nu restricționează retransmisia pe teritoriul lor a emisiunilor de televiziune din alte state membre pentru motivele conținute în domeniile coordonate de prezenta directivă. Statele membre pot suspenda temporar retransmisia emisiunilor de televiziune în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) o emisiune de televiziune provenind dintr-un alt stat membru conține o încălcare manifestă, serioasă și gravă a articolului 22;
- (b) în cursul ultimelor 12 luni, stația de emisie a încălcat aceeași prevedere de cel puțin două ori;
- (c) statul membru afectat a înștiințat în scris stația de emisie și Comisia asupra presupuselor încălcări și asupra intenției sale de a restricționa retransmisia dacă astfel de încălcări se repetă;

- (d) consultările între statul de pe teritoriul căruia se efectuează transmisia și Comisia nu au condus la o rezolvare amiabilă în termen de 15 zile de la data înștiințării specificate la litera (c), iar presupusa încălcare persistă.

Comisia asigură compatibilitatea suspendării cu legislația comunitară. Comisia are dreptul de a solicita statului membru să pună de urgență capăt suspendării, dacă aceasta se dovedește contrară legislației comunitare. Prezenta prevedere nu aduce atingere aplicării nici unei proceduri, căi de atac sau sancțiuni împotriva încălcărilor constatate de statul membru care deține jurisdicția asupra stației de emisie în chestiune.

(3) Prezenta directivă nu se aplică emisiunilor realizate cu scopul de a fi recepționate exclusiv în state altele decât statele membre și care nu sunt recepționate, direct sau indirect, într-unul sau mai multe state membre.

Articolul 3

(1) Statele membre își păstrează libertatea de a solicita stațiilor de televiziune aflate sub jurisdicția lor să stabilească norme mai detaliate sau mai stricte referitoare la domeniile conținute în prezenta directivă.

(2) Folosind mijloace adecvate, statele membre asigură, prin cadrul legislativ propriu, respectarea prevederilor prezentei directive de către posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor.

CAPITOLUL III

Promovarea distribuției și producției de programe de televiziune

Articolul 4

(1) În cazul în care acest lucru este posibil și folosind mijloace adecvate, statele membre garantează faptul că stațiile de emisie rezervă operelor europene, în sensul articolului 6, o proporție majoritară din timpul lor de emisie, din care se scade timpul dedicat știrilor, evenimentelor sportive, jocurilor, publicității și serviciilor teletext. Această proporție, având în vedere responsabilitățile de ordin informațional, educațional, cultural și de divertisment ale stației de emisie către publicul său, ar trebui atinsă progresiv, pe baza unor criterii adecvate.

(2) În cazul în care proporția stabilită la alineatul (1) nu poate fi atinsă, aceasta nu trebuie să fie sub media valabilă pentru statul membru respectiv în anul 1988.

Cu toate acestea, în cazul Republicii Elene și al Republicii Portugalia, anul 1988 este înlocuit de anul 1990.

(3) Cu începere din data de 3 octombrie 1991, statele membre pun la dispoziția Comisiei, o dată la fiecare 2 ani, un raport privind aplicarea prezentului articol și a articolului 5.

Raportul cuprinde în special o situație statistică privind atingerea proporției la care se face referire în prezentul articol și în articolul 5, pentru fiecare dintre programele de televiziune care intră în jurisdicția statului membru respectiv, precum și motivele, pentru fiecare caz în parte, de neatingere a acestei proporții precum și măsurile adoptate sau preconizate pentru realizarea ei.

Comisia informează celelalte state membre și Parlamentul European cu privire la conținutul acestor rapoarte, care sunt însoțite, acolo unde este cazul, de un aviz. Comisia asigură aplicarea prezentului articol și a articolului 5 în conformitate cu prevederile tratatului. În formularea avizului său, Comisia poate lua în considerare cu precădere progresul înregistrat în comparație cu anii anteriori, ponderea premierelor în cadrul programelor difuzate, circumstanțele specifice noilor posturi de emisie și situația specială a țărilor cu o capacitate redusă de producție audiovizuală sau cu limbi de circulație restrânsă.

(4) Consiliul analizează modul de aplicare a prevederilor prezentului articol pe baza unui raport din partea Comisiei, însoțit de orice propunere de revizuire considerată necesară, nu mai târziu de sfârșitul celui de-al cincilea an după adoptarea prezentei directive.

În acest scop, raportul Comisiei ia în considerare cu precădere evoluția pieței comunitare și a contextului internațional, pe baza informațiilor furnizate de statele membre în conformitate cu alineatul (3).

Articolul 5

În cazul în care acest lucru este posibil și folosind mijloace adecvate, statele membre garantează că stațiile de emisie rezervă cel puțin 10 % din timpul lor de emisie, din care se scade timpul dedicat știrilor, evenimentelor sportive, jocurilor, publicității și serviciilor teletext sau, ca alternativă, la discreția fiecărui stat membru, cel puțin 10 % din bugetul lor de programe, pentru opere europene create de producători independenți de stațiile de emisie. Această proporție, având în vedere responsabilitățile de ordin informațional, educațional, cultural și de divertisment ale stației de emisie către publicul său, ar trebui atinsă progresiv, pe baza unor criterii adecvate; ea trebuie obținută prin alocarea unei proporții adecvate operelor noi, respectiv a operelor transmise într-un interval de 5 ani după producție.

Articolul 6

(1) În sensul prezentului capitol, „opere europene” înseamnă:

(a) operele originare din statele membre ale Comunității, iar în cazul posturilor de televiziune aflate sub jurisdicția Republicii

Federale Germane, operele din teritoriile germane în care Legea de bază nu se aplică și care îndeplinesc condițiile specificate la alineatul (2);

(b) operele originare din state europene terțe care au semnat Convenția europeană a Consiliului Europei privind televiziunea transfrontalieră și care îndeplinesc condițiile specificate la alineatul (2);

(c) operele originare din state europene terțe și care îndeplinesc condițiile specificate la alineatul (3).

(2) Operele la care se face referire la alineatul 1 literele (a) și (b) sunt opere realizate în cea mai mare parte cu autori și personal rezident într-unul sau mai multe din statele la care se face referire la alineatul 1 literele (a) și (b), în cazul în care respectă una dintre următoarele trei condiții:

(a) sunt realizate de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective sau

(b) producția operelor este supervizată și în esență controlată de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective;

(c) contribuția coproducătorilor din statele respective la costurile totale ale coproduției este preponderentă, iar coproducția nu este controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara statelor respective.

(3) Operele menționate la alineatul 1 litera (c) sunt realizate exclusiv sau în coproduție de către producători stabiliți într-unul sau mai multe din statele europene terțe cu care Comunitatea va încheia acorduri în conformitate cu procedurile prevăzute de tratat, în cazul în care operele respective sunt realizate preponderent cu autori și personal rezident într-unul sau mai multe dintre statele membre.

(4) Operele care nu sunt opere europene în sensul alineatului (1), dar sunt realizate preponderent cu autori și personal rezident într-unul sau mai multe dintre statele membre, sunt considerate opere europene într-o proporție depinzând de contribuția co-producătorilor din statele membre la costurile totale de producție.

Articolul 7

Statele membre garantează că posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor nu difuzează nici o operă cinematografică, cu excepția cazului în care nu s-a convenit altfel între deținătorii de drepturi și postul de televiziune respectiv, decât după expirarea termenului de doi ani de la premiera operei în cinematografele dintr-unul din statele membre ale Comunității; în cazul operelor cinematografice realizate în coproduție cu postul de televiziune, termenul este de un an.

Articolul 8

În cazul în care acest lucru este considerat necesar din motive de politică lingvistică, statele membre pot stabili reglementări mai detaliate sau mai stricte, în special pe baza criteriilor de limbă, pentru anumite posturi de televiziune sau pentru toate posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor, cu respectarea legislației comunitare.

Articolul 9

Prezentul capitol nu se aplică posturilor locale de televiziune care nu fac parte dintr-o rețea națională.

CAPITOLUL IV

Publicitatea prin televiziune și sponsorizarea*Articolul 10*

(1) Publicitatea prin televiziune trebuie să fie identificabilă instantaneu ca atare și separată de restul programului prin mijloace optice și acustice.

(2) Spoturile publicitare izolate sunt considerate excepții.

(3) Publicitatea nu poate utiliza tehnici subliminale.

(4) Publicitatea mascată este interzisă.

Articolul 11

(1) Publicitatea se inserează între programe. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatele (2)-(5) din prezentul articol, publicitatea poate fi inserată și în timpul unui program, astfel încât să nu prejudicieze integritatea și valoarea programului respectiv, luând în considerare pauzele naturale din cuprinsul acestuia, durata și natura sa și nici interesele deținătorilor de drepturi.

(2) În programele care conțin părți autonome, precum și în programele sportive și în evenimentele și reprezentațiile structurate în mod similar, care cuprind pauze, publicitatea se inserează numai între părțile componente ale programului sau în pauze.

(3) Transmisia operelor audiovizuale de tipul filmelor de lung metraj sau al filmelor de televiziune (cu excepția serialelor, programelor de divertisment și documentarelor), a căror durată programată depășește 45 de minute, poate fi întreruptă o singură dată la sfârșitul fiecărei perioade complete de 45 de minute. O nouă întrerupere este permisă numai dacă durată programată a acestora depășește cu cel puțin 20 de minute, două sau mai multe perioade complete de câte 45 de minute fiecare.

(4) În cazul în care programele, altele decât cele descrise la alineatul (2), sunt întrerupte de publicitate, se recomandă o perioadă de cel puțin 20 de minute între fiecare pauză de publicitate succesivă din cuprinsul programului.

(5) În intervalul de difuzare a unui serviciu religios nu se inserează publicitate. Programele de știri și actualități, documentarele, programele religioase și cele pentru copii nu sunt întrerupte de publicitate în cazul în care durata lor programată este de sub 30 de minute. În cazul în care durata lor programată atinge sau depășește 30 de minute, se aplică prevederile alineatului precedent.

Articolul 12

Publicitatea prin televiziune nu are dreptul:

- (a) să aducă atingere respectului demnității umane;
- (b) să includă discriminări pe criterii de rasă, sex sau naționalitate;
- (c) să ofenseze convingeri politice sau religioase;
- (d) să încurajeze comportamente care prejudiciază sănătatea și siguranța;
- (e) să încurajeze comportamente care prejudiciază protecția mediului.

Articolul 13

Orice formă de publicitate prin televiziune pentru țigarete și alte produse din tutun este interzisă.

Articolul 14

Orice formă de publicitate prin televiziune pentru produse medicamentoase și tratamente medicale disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statele membre sub a căror jurisdicție se află postul de emisie este interzisă.

Articolul 15

Publicitatea prin televiziune pentru băuturi alcoolice trebuie să respecte următoarele criterii:

- (a) să nu vizeze cu precădere minorii și mai ales să nu prezinte minori consumând astfel de băuturi;
- (b) să nu stabilească o corelație între consumul de alcool și performanța fizică mărită sau ușurința în conducerea mașinii;
- (c) să nu creeze impresia că consumul de alcool favorizează succesul social și sexual;
- (d) să nu pretindă că alcoolul posedă calități terapeutice sau că este un stimulent, un sedativ sau un mijloc de rezolvare a conflictelor personale;
- (e) să nu încurajeze consumul nemăsurat de alcool și să nu prezinte abținerea sau moderația într-o lumină negativă;
- (f) să nu scoată în evidență conținutul ridicat de alcool drept atribut pozitiv al băuturilor.

Articolul 16

Publicitatea prin televiziune nu trebuie să afecteze negativ minorii din punct de vedere moral sau fizic și în consecință trebuie să respecte următoarele criterii care să asigure protecția lor:

- (a) să nu incite minorii în mod direct la achiziționarea unui produs sau serviciu, exploatând lipsa lor de experiență sau credulitatea;
- (b) să nu încurajeze în mod direct minorii să își convingă părinții sau pe alte persoane să cumpere bunurile sau serviciile cărora li se face publicitate;
- (c) să nu exploateze încrederea deosebită a minorilor în părinți, cadre didactice sau alte persoane;
- (d) să nu prezinte în mod nejustificat minori în situații periculoase.

Articolul 17

(1) Programele de televiziune sponsorizate trebuie să respecte următoarele prevederi:

- (a) conținutul și intervalul orar afectat acestora nu pot fi în nici o situație influențate de către sponsor într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a postului de emisie în raport cu programele;
- (b) trebuie să fie identificate cu precizie prin specificarea numelui și mărcii sponsorului la începutul și la sfârșitul programelor;
- (c) nu trebuie să încurajeze cumpărarea sau închirierea unor produse sau servicii aparținând sponsorului sau unei terțe părți, mai ales prin referințe promoționale speciale adresate produselor sau serviciilor respective.

(2) Programele de televiziune nu pot fi sponsorizate de către persoane fizice sau juridice a căror activitate principală o constituie fabricarea sau vânzarea produselor a căror publicitate este interzisă conform prevederilor articolelor 13 sau 14.

(3) Nu pot fi sponsorizate programele de știri și de actualități.

Articolul 18

(1) Volumul publicității nu poate depăși 15 % din timpul de emisie zilnic. Cu toate acestea, procentajul poate crește până la 20 %, pentru a include forme de publicitate cum ar fi ofertele directe adresate publicului referitoare la vânzarea, cumpărarea sau închirierea unor produse sau la prestarea unor servicii, cu condiția ca volumul spoturilor publicitare să nu depășească 15 %.

(2) Volumul spoturilor publicitare într-o oră de emisie nu poate depăși 20 %.

(3) Fără să aducă atingere prevederilor alineatului (1), formele de publicitate cum ar fi ofertele directe adresate publicului referitoare la vânzarea, cumpărarea sau închirierea unor produse sau la prestarea unor servicii nu pot depăși 1 oră/zi.

Articolul 19

Statele membre pot stabili norme mai stricte decât cele prevăzute la articolul 18 cu privire la perioadele de programare și

procedurile aplicate difuzării programelor de televiziune pentru posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor, astfel încât să determine un echilibru între cererea de publicitate prin televiziune și interesul public, luând în considerare următoarele:

- (a) rolul televiziunii în furnizarea de informații, educație, cultură și divertisment;
- (b) protejarea pluralismului informației difuzate prin mass-media.

Articolul 20

Fără să aducă atingere prevederilor articolului 3, acordând considerația cuvenită legislației comunitare, statele membre pot stabili condiții altele decât cele prevăzute la articolul 11, alineatele (2)-(5) și la articolul 18 cu privire la emisiunile care se difuzează numai pe teritoriul național și nu pot fi recepționate, direct sau indirect, într-unul sau mai multe state membre.

Articolul 21

Prin cadrul legal propriu, statele membre trebuie să asigure luarea de măsuri adecvate împotriva emisiunilor de televiziune care nu respectă prevederile prezentului capitol, pentru a asigura respectarea prezentelor prevederi.

CAPITOLUL V

Protecția minorilor

Articolul 22

Statele membre trebuie să adopte măsuri adecvate pentru a garanta că emisiunile de televiziune difuzate de posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor nu cuprind programe cu potențialul de a afecta în mod grav dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor, în special cele care cuprind pornografie sau violență nejustificată. Prezenta prevedere se extinde și asupra altor programe care prezintă probabilitatea de a afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor, cu excepția cazurilor când prin programarea emisiunilor la anumite ore sau prin orice măsuri tehnice se asigură faptul că minorii din zonă, în situații normale, nu vor auzi sau vedea emisiunile respective.

Statele membre trebuie să garanteze că emisiunile difuzate nu incită la ură pe considerente de rasă, sex, religie sau naționalitate.

CAPITOLUL VI

Dreptul la replică

Articolul 23

(1) Fără să aducă atingere altor prevederi de drept civil, administrativ sau penal adoptate de către statele membre, orice

persoană fizică sau juridică, indiferent de cetățenie sau naționalitate, ale cărei interese legitime, în special reputația și bunul renume, au fost lezate prin enunțarea unor fapte neadevărate într-un program de televiziune trebuie să beneficieze de dreptul la replică sau de despăgubiri echivalente.

(2) Toate stațiile de emisie aflate sub jurisdicția unui stat membru trebuie să acorde dreptul la replică sau despăgubiri echivalente.

(3) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura dreptul la replică sau despăgubirile echivalente și determină procedura de urmat pentru exercitarea acestora. În special, asigură trecerea unui interval de timp suficient și faptul că procedurile implementate în favoarea dreptului la replică sau a despăgubirilor echivalente pot fi exercitate corect de orice persoană fizică sau juridică rezidentă sau stabilită în alte state membre.

(4) Cererea de exercitare a dreptului la replică sau la despăgubiri echivalente poate fi respinsă dacă replica nu se justifică în conformitate cu condițiile stabilite la alineatul (1), în cazul în care aceasta ar implica un act susceptibil de a fi sancționat, ar îngreuna responsabilitatea juridică civilă a postului de emisie sau ar depăși standardele decenței publice.

(5) O procedură pentru cazurile în care litigiile cu privire la exercitarea dreptului la replică sau despăgubirile echivalente pot fi aduse în atenția tribunalelor va fi stabilită.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Articolul 24

În domeniile pe care prezenta directivă nu le coordonează, nu sunt afectate drepturile și obligațiile statelor membre care decurg din convențiile existente privind telecomunicațiile sau difuziunea.

Articolul 25

(1) Statele membre adoptă acte cu putere de lege și acte administrative necesare pentru respectarea prezentei directive până la 3 octombrie 1991. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern, pe care le adoptă în domeniile reglementate de prezenta directivă.

Articolul 26

Cel târziu la sfârșitul celui de-al cincilea an care urmează datei adoptării prezentei directive și la fiecare doi ani după data respectivă, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social un raport privind aplicarea prezentei directive și, după caz, face propuneri suplimentare pentru a o adapta la evoluțiile din domeniul difuzării programelor de televiziune.

Articolul 27

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 3 octombrie 1989.

Pentru Consiliu

Președintele

R. DUMAS